ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ Ν. ΚΟΣΜΟ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, τὸ Ἀμερικανικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου, φρόντισε καὶ τοιχοκόλλησε τὴν ἀκόλουθη εἰδοποίησι στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς στοὺς ὁποίους κυκλοφοροῦσαν πολλοὶ Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες :

«*Μὴ βγάζετε τὸ κεφάλι σας ἔξω ἀπ' τὰ παράθυρα τῶν τραίνων.*

»*Εἴσαστε βέβαια ξεροκέφαλοι, μὰ τὸ κεφάλι σας εἶνε λιγώτερο ξερὸ ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ τὰ σίδερα τῶν γεφυρῶν καὶ τῶν τοῦννελ*».

Καὶ πάρα κάτω, ἡ ἴδια εἰδοποίησι, ἔγραφε :

«*Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ σιδηροδρομικὲς ἑταιρεῖες ἐσᾶς θὰ θεωρήσουν ὡς ὑπευθύνους γιὰ κάθε ζημία ποὺ θὰ πάθουν ἀπὸ τὴ σύγκρουσι τῶν κεφαλιῶν σας μὲ τὶς γέφυρες, τὰ τοῦννελ καὶ τοὺς τηλεγραφικοὺς στύλους !*»

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ εἰδοποίησις αὐτὴ δὲν ἔφερε τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα καὶ ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες ἐξακολουθοῦσαν νὰ σπάζουν τὰ κεφάλια τους ἐπάνω στοὺς τηλεγραφικοὺς στύλους. Γι' αὐτὸ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸ Ἀμερικανικὸ Ἐπιτελεῖο ἐτοιχοκόλλησε στοὺς σταθμοὺς καὶ τὴν ἀκόλουθη γνωστοποίησι :

«*Ὑπάρχουν τριῶν εἰδῶν ἠλίθιοι :*

1ον) Οἱ ἁπλοὶ ἠλίθιοι.

2ον) Οἱ ἀρχιηλίθιοι, καὶ

3ον) Οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες, οἱ πιο ἠλίθιοι ἀπὸ ὅλους. Φανταστῆτε, βγάζουν τὰ κεφάλια τους ἀπ' τὰ παράθυρα τῶν βαγονιῶν, ἐνῶ τὸ τραῖνο τρέχει !...»

Ἔτσι τὸ κακὸ μετριάσθηκε κάπως.

* * *

Μιὰ νεαρὴ Ἀμερικανίδα διέσχιζε κάποτε μὲ ἕνα ποταμόπλοιο τὸ Μισισιπῆ. Στὸ ταξεῖδι αὐτὸ πέντε ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τὴν ἐρωτεύθηκαν φλογερά, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὡραία, καὶ τὴν ἐζήτησαν σὲ γάμο. Ἀλλὰ ἦσαν ὅλοι τους καλοὶ γαμπροὶ καὶ ἡ νέα δὲν ἤξερε ποιὸν νὰ προτιμήσῃ γιὰ σύζυγό της.

Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τοῦ πλοιάρχου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐσυμβούλευψε νὰ ζωστῆ ἕνα σωσσίβιο καὶ νὰ πέσῃ στὸν ποταμό. Ἐκεῖνος ποὺ θᾶπεφτε νὰ τὴ σώσῃ θὰ τὴν ἀγαποῦσε ἀναμφιβόλως περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ θᾶτρεπε νὰ γίνῃ ἄντρας της.

Ἐκείνη ἔκαμε ὅπως τὴν ἐσυμβούλευψε ὁ πλοίαρχος, ἀλλὰ μόλις ἔπεσε στὸ νερὸ ρίχτηκαν νὰ τὴν σώσουν οἱ τέσσαρες ἀπὸ τοὺς μνηστῆρας της. Τὴν ἔβγαλαν λοιπὸν ἔξω σῶα καὶ ἀβλαβῆ, ἐνῶ ὁ πέμπτος θαυμαστῆς της παρακολουθοῦσε ἀπαθὴς τὴ σκηνή.

— Καὶ τώρα ποιὸν λέτε νὰ πάρω ; ρώτησε ξανὰ ἡ νέα τὸν πλοίαρχο.

— Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε αὐτός. Ἂν ἤμουν ὅμως στὴ θέσι σου, θᾶφηνα στὴν ἄκρη τοὺς βρεγμένους καὶ θᾶπαιρνα τὸν... στεγνό !...

Ἡ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ περίφημος ἐξερευνητὴς Λίβιγκστον, ὁ ὁποῖος ἔχαθη στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀνευρέθη κατόπιν ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου Στάνλεϋ.

Ὁ Γιάννος Καλπούζος —γιατὶ αὐτὸς ἦταν— ἐμουρμούρισε μὲ σβυσμένη φωνή :

— Μάνα μου !... Βασιλική μου !...

Καὶ ἐξεψύχησε...

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβεῖ : Ὁ Καλπούζος φροῦσε ροῦχα ὅμοια μὲ τὸν ἀντεραστὴ τοῦ φωνῆ καὶ ἐπειδὴ εἶχε κεὶ τὸ ἀνάστημα ἴσο μὲ κεῖνον, ὁ φωνῆς τὸν ἐνόμισε γιὰ τὸν ἐχθρό του καὶ τὸν ἐμαχαίρωσε !....

Τὸ πρωΐ, οἱ σύντροφοι βρῆκαν τὸν ἀρχηγό τους νεκρό. Κ' ἔτσι ἐξεπληρώθη ἡ φοιχτὴ κατάρα τῆς μάνας του Λελούδως, ἀφοῦ ὁ γυιός της Γιάννος ἐσκοτώθηκε μὲ τὸ διό του μαχαῖρι, τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο μαχαῖρι, μὲ τὸ ὁποῖον θανατώθηκε πρὸ ἐτῶν καὶ ὁ πατέρας του Δῆμος Καλπούζος !.....

* * *

Οἱ Ἀλβανοὶ λησταί, μόλις ἐκατάλαβαν, τὸ πρωΐ, ὅτι εἶνε περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἀρματωλούς, κράτησαν ὅλη τὴν ἡμέρα, ὅπως μποροῦσαν, τὴν ἄμυνα.... Τὴ νύχτα ὅμως ἄνοιξαν τὴν πισινὴ πορτοῦλα τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ ἔφυγαν, ἀφήσαντες τοὺς αἰχμαλώτους ζωντανούς. Ζωντανοὺς εἶνε τρόπος ἐκφράσεως, γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τοὺς βρῆκαν μισοπεθαμένους ἀπὸ τὸ φόβο τους, καὶ τοὺς ἀπελευθέρωσαν.

Ἔπειτα οἱ σύντροφοι ἔσκαψαν τάφο στὴν αὐλὴ τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ ἔθαψαν τὸ λείψανο τοῦ Γιάννου Καλπούζου....

Ὅλοι ἐπίστευψαν ὅτι ὁ ἀρχηγός τους ἐσκοτώθηκε ἀπὸ Ἀρβανίτικο χέρι καὶ κανεὶς δὲν ὑποψιάστηκε τὸν πραγματικὸ φονῆ. Ἡ ἀλήθεια γίνηκε γνωστὴ ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ—πολλὰ χρόνια.

Καὶ ἡ Βασιλικὴ τοῦ Λάζου, ἡ χήρα τοῦ Γιάννου Καλπούζου, ἐρχότανε κάθε χρόνο στὸ Μοναστὴρι τῶν Ταξιαρχῶν νὰ κάνῃ μνημόσυνο καὶ νὰ κλάψῃ ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ ἀγαπημένου της ἄντρα, μὲ τὸν ὁποῖον τὴν εἶχε ἑνώσει μιὰ τραγωδία καὶ τὴν ἐχώρισε μιὰ ἄλλη.

ΦΥΣΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥΣ

Τί ἐπίστευαν οἱ ἀρχαῖοι γιὰ τοὺς κεραυνούς. Ἡ θεραπευτικὲς ἰδιότητές τους. Τὸ θαυματουργὸ σπαθὶ τοῦ Ἀρταξέρξου. Παιχνίδια καὶ ἰδιοτροπίες τοῦ κεραυνοῦ. Ἡ καταστροφές του. Τί παθαίνουν οἱ κεραυνόπληκτοι. Συμπτώσεις νεκροφανείας. Κουφαμάρες, ἀϋπνίες, ἐφιάλτες, ἀκρωτηριασμοί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Καὶ ἄλλοτε ἔχουμε γράψει γιὰ τοὺς κεραυνοὺς καὶ γιὰ τὰ περίεργα ἀποτελέσματα ποὺ ἐπιφέρουν σὲ πολλὲς περιστάσεις. Σήμερα θὰ προσθέσουμε μερικὲς ἀκόμη λεπτομέρειες, σχετικῶς μὲ τὸ θέμα αὐτό.

Οἱ παλαιότεροι ἄνθρωποι ἐπίστευαν, ὅτι οἱ κεραυνοὶ... ἐθεράτευαν τοὺς παραλυτικούς, καθὼς καὶ ὅσους ἔπασχαν ἀπὸ ρευματισμούς, ἀπὸ κουφαμάρα ἢ ἀπὸ ἀμαύρωσι τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀναφέρεται ἐπίσης σχετικῶς, ὅτι ὁ Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων καὶ ἡ μητέρα του εἶχαν δυὸ ξίφη, τὰ ὁποῖα ὅταν τὰ ἔχωναν στὴ γῆ, ἀπομάκρυναν ἀπὸ κεῖ τὴ βροχή, τὸ χαλάζι καὶ τὸν κεραυνό.

Ἐπίσης εἶνε γνωστόν, ὅτι ὁ περίφημος νομοθέτης τῆς Ρώμης Νουμᾶς, ἀφιέρωσε στὸ Δία ἕνα βωμὸ ἐπὶ τοῦ λόφου Ἀβεντίνου. Ὁ Τύλλος Ὀστίλιος, θέλησε κι' αὐτὸς νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο, ἀλλὰ χτυπήθηκε ἀπὸ ἕναν κεραυνὸ καὶ ἐφονεύθη.

Συνήθως τὸ σῶμα τῶν κεραυνοπλήκτων καλύπτεται ἀπὸ κηλῖδας χρώματος ἐρυθροῦ, ἄλλοτε δὲ περιέχει, καὶ μετὰ τὴν κεραυνοπληξία, ἀρκετὴ ποσότητα ἠλεκτρισμοῦ, ἱκανὴ νὰ φέρῃ κλονισμὸ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ ἀγγίσῃ τὸ σῶμα.

Τὸ σῶμα τῶν κεραυνοπλήκτων διατηρεῖ συνήθως τὴ στάση ποὺ εἶχε καὶ προτήτερα. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς βρεθῆκαν καθισμένοι καὶ ἄλλοι ὄρθιοι !

Πάμπολλα εἶνε τὰ παραδείγματα τῶν κεραυνῶν ποὺ ἀντὶ νὰ φονεύσουν τὸν ἄνθρωπο, τοῦ ἀφαιροῦν τὴ γλῶσσα, τὸ χέρι, τὸ αὐτί, ἢ ἄλλα μέλη τοῦ σώματός του. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κεραυνοπλήκτους δὲν παθαίνουν, παρὰ ἕνα σφοδρὸ κλονισμὸ καὶ ἀρκετὰ ἐγκαύματα, συνηθέστατα δὲ ἕνα γερὸ καψάλισμα τῶν τριχωτῶν μερῶν των !

Ἀναφέρεται ὅτι κάποιου στρατιώτου ὁ κεραυνὸς τοῦ ἀφήρεσε τὶς ἐπωμίδες, ἑνὸς ἄλλου τοῦ ἔλυωσε τὰ κουμπιὰ τῆς στολῆς του καὶ ἑνὸς τρίτου τοῦ κατέστρεψε μόνον τὰ καρφιὰ τῶν ὑποδημάτων του.

Διηγοῦνται, ὅτι κάποτε ἕνας κεραυνὸς χώθηκε στὰ ροῦχα μιᾶς γυναικὸς καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν πιδόγιρό της, χωρὶς νὰ τῆς προξενήσῃ κανένα κακό.

Ἀντιθέτως ὅμως ὑπάρχουν περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ κεραυνὸς προκαλεῖ τρομερὲς καταστροφές. Πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε σὲ μιὰ πυριτιδαποθήκη τῆς Βραζιλίας, ἀνετίναξε ὁλόκληρο τὸ κτίριο κι' ἔστειλε ἑκατοντάδες ἀνθρώπων στὸν τάφο.

Πολλὲς φορὲς πάλιν ὁ κεραυνὸς προκαλεῖ παράλυσι τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θὰ χτυπήσῃ, ἡ ὁποία διαρκεῖ ἀναλόγως τῆς σοβαρότητός της.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κεραυνοπλήκτους ἐξακοντίζονται σ' ἀπόστασι πολλῶν μέτρων, χάνουν κατάπιν τὸ μνημονικό τους, βασανίζονται ἀπὸ ἀϋπνίες καὶ καταλαμβάνονται ἀπὸ ἐφιάλτες καὶ παραισθήσεις.

Σὲ μερικοὺς ἐξ αὐτῶν παραμένει στ' αὐτιὰ ἕνας διαρκὴς ἦχος σφυρίγματος, ἄλλοι κουφαίνονται ἐντελῶς καὶ ἄλλοι χάνουν τὴ φωνὴ ἢ τὴν δρασί τους.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες οἱ κεραυνόπληκτοι λιποθυμοῦν, ἀλλὰ μέχρι τέτοιου βαθμοῦ, ὥστε νὰ φαίνονται νεκροί. Ὁ Βερνὲρ ἀναφέρει νεκροφάνειες κεραυνοπλήκτων ποὺ διήρκεσαν πέντε ὧρες καὶ ὁ Γκυγιὸν ἄλλες ποὺ βάσταξαν δυὸ... μέρες !

Στὰ φρούρια τῆς Γένουας ὑπάρχει συνήθεια, κατὰ τὴν ὥρα τῆς θυέλλης, νὰ ἀποθέτουν οἱ στρατιῶτες τὰ ὅπλα τους, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν κεραυνό, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, προτιμᾶ νὰ πέφτῃ σὲ μεταλλικὰ ἀντικείμενα.

Ὁ κεραυνὸς προσβάλλει τὰ ζῶα πολὺ εὐκολώτερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ὑπάρχουν παραδείγματα, κατὰ τὰ ὁποῖα βώδια, ζειμένα στὸ ζυγό, σκοτωθῆκαν, ἐνῶ ὁ γεωργὸς ποὺ κατοῦσε τὸ ἀλέτρι, δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἐπίσης μιὰ γελάδα προσεβλήθη ἀπὸ ἡμπληγία ἐξ αἰτίας τοῦ κεραυνοῦ, ὁ ὁποῖος ἔπεσε σ' ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων ἀπ' αὐτή.

Ἡ διάφορες ἔρευνες τέλος ἀπέδειξαν ὅτι ἡ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ φονεύονται σπανιώτερα ἀπὸ τοὺς κεραυνούς, γιατὶ εἶνε λιγώτερο ἐκτεθειμένοι στὸ ὕπαιθρο ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.